

umrl prihodnjega kresa. Zvemo pa to tako-le: Vzamemo praprotovega semena, marjetic in šentjanževih rož ter vse to položimo na okno. Če se posuši do jutra praprotno seme, umreš isto leto, če se posuše marjetice, boš živel samo še dve leti, če se pa posuše šentjanževe rože, boš umrl čez tri leta. Ako hočeš zvedeti za koga drugega, moraš nanj misliti tedaj, ko polagaš rastline na okno. Misli ti moraš nanj tudi drugo jutro, ko greš gledat, katera roža se je posušila. Tako storite in dobro bo!“

In res so se vsi držali natančno dedovega nauka.

Drugo jutro so se pa menili vaščanje ter si pravili, kako se je izšla dedova „coprnija“.

Vsem je dobro kazalo.

Stari Rahnetov ded pa je žalostno prikoral pod vaško lipo in povedal, da se mu je posušil prapot.

Sedaj pa čaka in se pripravlja na smrt, ki ga reši iz te solzne doline.

Urbanček in njegovi tovariši pa so sedaj vsak dan pri njem, on jim pa pripoveduje razne pravljice in povesti. —

Spet zazelenel je log . . .

*Spet zazelenel je log,
sveč je pisan kroginkrog;
dajmo, veselimo se,
pomladi navžijmo se . . .*

*Vija, vaja,
vetrec maja
po drevesih cvetje;
vija, vaja,
živa radost
naše je imetje . . .*

*Ko odzelenel bo log,
takrat, bratci, urnih nog
bomo se podvzicali,*

*lepih bajk nanizali
v dušo in srce . . .
In črez zimo, dolgo zimo
bomo jih poslušali,
in črez zimo, dolgo zimo
sladek sad okušali . . .*

*Vija, vaja,
vetrec maja
na drevesih cvetje;
vija, vaja,
živa radost
naše je imetje . . .*

Strninski.

